

乙酉年冬 金榮画

วิชาเหมือนสินค้า
อันมีค่าอยู่เมืองไกล
ต้องยากลำบากไป
จึงจะได้สินค้านี่มา
จงตั้งเอากายเจ้า

เป็นสำเภาอันโสกา
ความเพียรเป็นโยธา
แขนซ้ายขวาเป็นเสาใบ
นิ้วเป็นสายระยาง
สองเท้าต่างสมอใหญ่
ปากเป็นนางงานไป
อักษมาสัยเป็นเสบียง
สติเป็นหางเสือ
ถือท้ายเรือไว้ให้เที่ยง
ถือไว้อย่าให้เอียง
ตัดแล่นเฉียงข้ามคงคา
ปัญญาเป็นกล้องแก้ว
ส่องดูแถวแนวหินผา
เจ้าจงเอาหุตา
เป็นล้าตำฟังกุลม
ชี้เกียดคือปลาร้าย

จะทำลายให้เรือจม
เอาใจเป็นปืนคม
ยิงระดมให้จมไป
จึงจะได้สินค้ำมา
คือ.....วิชาอันพิสมัย
จงหมั่นมั่นใจหมาย
อย่าได้คร้านการวิชา

จาก....หนังสือครูณศึกษา ปี 2505
วันศุกร์ที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2554

.....มัชฌิมประกาศบุญ
สถาน.....

ขอบุญกุศลที่ข้าพเจ้าได้กระทำนี้จงเป็น
ปัจจัยเกื้อหนุนสรรพชีวิตทั้งหลายให้ ได้
บำเพ็ญอนุตตรวิถี กลับจิตแปรใจ ได้คืนจิต
เต็ม มีความสงบเย็นใจกาย ปราศจากเสีย

ซึ่งสรรพกำทุกข์ ปลอดภัยจากภัยเวร
สงครามข้าวยาก ด้วยเดชะบุญนี้ จงช่วย
คำชุบิตา - มารดา ครูบาอาจารย์ - ผู้มี
พระคุณ ญาติสนิท - มิตรรัก ศัตรูหมู่มาร
สรรพเจ้ากรรมนายเวร เทวาทุกชั้นฟ้า
อารักษ์ทั่วชั้นดิน เหล่าภูติ นาคา - นาคี เ
ล่าวิญญา - หมู่เปรต - อสุรกายเหล่าสัตว์ใด
ๆ จงเป็นผู้ได้รับอานิสงค์เดชะแห่งผลบุญนี้
ถ้วนทั่วทุกคนเทอญ

บทอาขยานนี้ได้เคยเล่าเรียนในวัยเด็กมา
ขอน้อมรำลึกถึงพระคุณครู - อาจารย์ที่ได้
อบรมสั่งสอนศิษย์ด้วยความเมตตา หาก
ไม่มีครู - อาจารย์ก็คงไม่มีข้าพเจ้าในวันนี้